

δράκος, ὁ μινώταυρος ποῦ τοῦ εἶχε φάει τὰ παιδικὰ του χρόνια, ὁ ὀχτρὸς ποῦ ποτὲ δὲν εἶχε γι' αὐτὸν λίγο ἔλεος, ἢ ἔναν καλὸ λόγο. Εἶτανε ἡ κλίκα ποῦ τότε βασάνισε, τὸν κορέϊδεψε, τὸν κυνήγησε, τοῦ πήρε ὅ,τι ποθεῖσε στὴ ζωὴ του.

Τώρα, τώρα μποροῦσε νὰ σκοτώσει τὸ τέρας. Τώρα βρισκότανε κεῖ... Τὸ στήθος του πλάταινε καὶ τὸ στόμα του εἶτανε ὀρθάνοιχτο. Θὰ πηδοῦσε λοιπὸν ἀπάνω του. Μὰ, οὔτε κι αὐτὴ τὴν τελευταία ἱκανοποίηση δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ποχτήσῃ! Ἡ πλημμύρα ἔφτανε μόνο ἴσαμε τὰ χεῖλια του, οἱ δύνάμεις του τὸν προδίδανε, κι ἀντὶς γιὰ τὰ ἐκδικητικὰ λόγια ποῦ θελε νὰ πεῖ, ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαине μονάχα ἄφρὸς καὶ μαῦρο αἷμα. Ἀκόμα μιὰ φορὰ, γύρεψε γύρω του βοήθεια, ἀνοιξε πολὺ τὰ φοβισμένα μάτια του, ὕστερα ξανάπεσε ἀργὰ πίσω, στὰ χέρια τῆς καλογριάς, ἀνάλαφρος σὰν πληγωμένο πουλὶ.

Μιὰ παγερὴ σιωπὴ ἀπλωνότανε στὴν ἐκκλησίᾳ, ἔταν, τὸ βράδι, ἤρθανε οἱ στρατιῶτες νὰ πάρουνε τὸ πτώμα. Δίχως σάβανο, σκεπασμένο μοναχὰ μὲ τὸ ματωμένο του μαντύα, τὸν περάσανε μπρὸς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ποῦ, ἀκίνητοι, ἀτάραχοι, κοιτάζανε τὸ θόλο. Ὁξω, τὸν ἀγκοιμητήσανε ἀπρὸς χεῖρα στὴ γυμνὴ γῆς, πλάι ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν γυαλιῶν ποῦ λαμποκοποῦσαν.

— Πάρε λοιπὸν τὰ μέτρα, φώναζε ὁ μεγάλος σηκώνοντας τοὺς ὤμους του κυνικά. Ὁ ἄλλος τὸν ἄκουσε καί, σιωπηλός, χάραξε μὲ τὸ λισγάρι του ἕναν τόπο γις ποῦφτανε ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἴσαμε τὰ πόδια του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ μεγάλος τοῦ χτύπησε ἀλαφρὰ τὸν ὦμο :

— Κοίταξε λοιπὸν αὐτὰ τὰ χερᾶκια. Χέρια πριγκηπέσσας. Ἄ! καταλαβαίνω πὼς δὲν πέθανε μ' εὐχαρίστηση. Θὰ μποροῦσε κάτι νὰ κάνει ἀκόμα στὴ ζωὴ του.

Ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ σκοτίζεται.

— Μὰ τί βλακείες κάθεσαι καὶ λές; Κανείς δὲ θέλει νὰ πεθάνει! Μήτε πλούσιος, μηδὲ φτωχός.

Καὶ βιαστικά, σὰ νὰ φοβότανε κι ἄλλες παρατήρησεις, ἄρχισε νὰ σκάβει τὸ λάκκο, χώνοντας μακασμένα τὸ λισγάρι του στὴ γῆς.

Ὁ μεγάλος στεκότανε ὀρθός, βυθισμένος στὴν παρατήρηση τοῦ κουφαριοῦ. « Ἄν τὸν ἔβλεπε ἡ μάνα του ἔτσι δά! » εἶπε μ' ἕνα φριχτὸ γέλιο. « Τώρα βέβαια αὐτὴ θὰ κάθεται σὲ καμιὰ βελουδένια πολυθρόνα καὶ θὰ πλέκει κανένα μάλλινο λαιμοδέτη γιὰ νὰ μὴν τύχει καὶ σιναχωθεῖ τὸ μωρό της. »

Ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει, καὶ δείχνοντας μὲ τὸ κεφάλι τὸ ἄλλο λισγάρι:

— Δὲν τέλειωσες ἀκόμα τὰ παραμύθια σου; Μπρός, δουλεῖ!

Ὁ ἄλλος ἀναστήκωσε τὰ μανίκια του, κοίταξε τὸ ἐργαλεῖο κατσοφιασμένος, ἔρρηξε ἀκόμα μιὰ μα-

τιὰ στὸν ἥλιο ποῦ βασίλευε, κι ἄρχισε τὴ δουλειά, ἀναστενάζοντας.

Μὰς ἀπὸ τὸ πέπλο τῆς σκόνης ποῦ εἶτανε στὸ δρόμο, σήνανε οἱ τελευταῖες ἀχτίτες, σὰ βουτηγμένες μὲς στὴν καπνιά. Κι ἀνάμεσα στὴ σιγαλιά δὲν ἄκουγες παρὰ τὴ λαχανιασμένη ἀνάσα τῶν δυὸ νεκροθαπτῶν καὶ τὸ τρίξιμο τῶν λισγαριῶν ποῦ σκάβανε τὴ γῆς.

ΠΑΪΑΣ Φ. ΠΑΪΟΥ

ΣΤΟΥΣ ΑΔΙΚΟΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥΣ

Ποῦ νᾶβρω τὴν Ἑκάβη τὴν παλιά;
Ποῦ νᾶβρω τὴ Νιόβη νὰ σᾶς κλάψει;
Ποῦ νᾶβρω μιὰ μητέρα μὲ φιλιὰ
Τὰ σκορπισμένα σας κορμιά νὸ θάψει:

Στὸ πρόσταγμα μιᾶς μητρικῆς σκληρῆς
— Ὡ θύματα ἄδολα καὶ πλανεμένα! —
Κοίτεστε σκορπισμένα καταγίς:
Κουφάρια ἀνάξια καταφρονεμένα.

Σιεφάνια ἢ Νίκη δὲ μοιράζει πλιὰ
Κ' ἢ Δόξα στέκει ἀναγελάστρα πέρα.
Γιὰ θορήνους καὶ γιὰ νεκρικά φιλιὰ
Κρωγμοὶ κοράκων στὸ βαρὺν ἀέρα!

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΚΧΟΣ

ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΛΑΣ

Ἀθήνα 22-8-22

Ἀγαπητέ μου Ταγκόπουλε,

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ἔσα καλὰ ἔγγραφες στὸ «Νουμά» γιὰ τὴν Ὀδύσσεια. Μὲ λύπη μου ὅμως εἶδα πὼς ἔβαλες μιὰ μου παρατήρηση καὶ γιὰ τὸν Πολυλά, ποῦ ἐν θὰ τὴν ἔκανα ἂν ἤξερα πὼς θὰ τὴ δημοσίευες, χωρὶς νὰ μερὶ τὸ πῆς. Ὁ Πολυλὰς εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους ποῦ πολεμήσανε γιὰ τὴν Ἰδέα, (Κεῖ. «Ἡ Φιλολογικὴ μας Γλώσσα»), κι αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνεῖς ἔταν τὸν κρίνουμε.

Δικός σου

Α. Ἐφταλιώτης